

ning, at Udgifterne hertil i denne af Staten saa højt understøttede Forening er opgjort til 3,295 Kr. Vi fra vor Side kunne ikke indrømme, at der for Statskassen, for Skatteyderne foreligger nogen Pligt eller nogen uafviselig Nødvendighed for at spæde Penge til, saa at de Herrer Officerer kunne holde Gilder; det maa de virkelig gøre for deres egen Regning. Eller tag et andet Punkt, som ogsaa er ganske besynderligt. Finanslovkommissionen har foreslaaet at stryge det Præsteoffer, der hidtil har været bevilget paa Krigs- og Marineministeriets Budgetter. Regeringen har fulgt dette Forslag for Flaadens Vedkommende; men for Hærens Vedkommende har den nøjedes med at reducere Præsteofret fra 7,500 til 3,500 Kr. Hvorfor skal Hæren blive ved at ofre til Præsterne, naar Flaaden kan slippe? Er det paa Grund af forskellig Gudfrygtighed i de to Etater, eller hvad er Grunden?

Imidlertid, den højtærede Finansminister forsikrer, at alt dette ingenting betyder finansielt set; for lige saa ofte Regeringen har undladt at følge en Indstilling, har den paa et andet Punkt i Budgettet indsat en eller anden Besparelse, som i det mindste ækvivalerede den, som Kommissionen havde foreslaaet, men som Regeringen havde negligeret. Jeg maa tilstaa, at jeg finder det i højeste Grad forbavsende, at den højtærede Minister nøjedes med en saadan flygtig Udtalelse og saa nogle enkelte Eksempler. Jeg maa give det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle), fuldstændig Ret i, at det er en vel flot Maade at behandle den lovgivende Forsamling paa, som jeg ikke havde ventet fra den højtærede Finansministers Side. Det er jo ganske umuligt for os i den knappe Tid, der har været os tilmaalt, at kunne kontrollere Punkt for Punkt, hvilke Indstillinger Ministeriet har fulgt, og hvilke det ikke har fulgt, og totalt umuligt er det at opspore de Poster paa Budgettet, hvor Regeringen har søgt Kompensation for de Besparelser; Kommissionen har foreslaaet, men som Regeringen ikke har fulgt, skønt det dog har den allerstørste Interesse at faa dette oplyst, thi det er jo det, som karakteriserer Regeringens Politik i Forhold til den Virksomhed, Kommissionen har udfoldet. Jeg synes, det maa være Regeringens Pligt at forelægge os en Oversigt over, hvilke af de af Kommissionen foreslaaede Besparelser der ere strøgne eller nedsatte, og hvilke andre Besparelser der til Gengæld ere opførte paa Finanslovforslaget. Jeg synes, det maa være vor Ret at fordre det, og vel at mærke ikke en Gang i Vinterens Løb;

naar Finansudvalgets Betænkning foreligger, men allerede under denne første Behandling.

Jeg frygter imidlertid for, at en saadan Opgørelse ikke vil stille Regeringens Finanspolitik i et flatterende Lys. Den maa jo vise, hvordan Regeringen har flyttet Besparelser over fra det militære til det civile Omraade. Finansministeren nævnedes eksempelvis, at man ud over det af Kommissionen foreslaaede har foretaget betydelige Besparelser i Sindssygehospitalernes Økonomi. Det vil altsaa med andre Ord sige; at de sindssyges Forplejning skal beskæres, paa det at Generalerne kunne faa deres Huslejegdøgelse og Officererne holde Gilde for Statens Regning. Her som ved alle tidligere Lejligheder viser det sig altsaa, at paa Militarismens Aften bliver alt andet ofret. Og naar det er Tilfældet, saa er det ogsaa givet, at vi ved at spare kun kunne indvinde minimale Bidrag til at bringe normale Finansforhold til Veje, og saa er det givet, at der maa store nye Skatter til. Vi kunne fra vor Side ikke anerkende Nødvendigheden af nye Skatter; saa længe Militærudgifterne ligge hen som et uudnyttet Besparelsesbudget, er deringen absolut ingen økonomisk eller finansiell Nødvendighed for de nye Skatter. Naar de Herrer tale om, at det er nødvendigt at tilvejebringe en Indtægtsforøgelse ved Hjælp af nye Skatter, saa bør de tilføje, at denne Nødvendighed er af en rent parti-politisk Natur. Det er det politiske Magtforhold i Øjeblikket, det er den Omstændighed, at Flertallet af dette Tings Medlemmer med Hud og Haar har forskrevet sig til Militarismen og ikke kan slippe fri for Kontrakten; før Vælgerne løse op for dem; der foreligger ikke nogen økonomisk, ikke nogen finansiell Nødvendighed for nye Skatter; kun en parti-politisk. I det Øjeblik, det politiske Magtforhold blev et andet, vilde ogsaa Nødvendigheden for nye Skatter være ude af Verden.

Men altsaa, nye Skatter skulle vi have. Saa kommer det an paa, af hvilken Beskaffenhed de ere. Endnu for et Aars Tids siden, før den højtærede Finansminister havde fremsat sin Finansplan, kunde man ud fra hans politiske Fortid have ventet og haabet, at hans Sympatier nærmest vare gaaede i Retning af en Finansreform efter engelsk Mønster. Det er jo ogsaa muligt, at hans personlige Sympatier ere gaaede i den Retning, men at andre stærkere Kræfter ude fra have gjort sig gældende i modsat Retning, og det er muligt, at vi heri finde den psykologiske Forklaring til den besyn-